

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาระดับ ประภาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

การศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง การวัด และวิธีสร้างแบบสอบถามเพื่อวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองจากเอกสาร ตำรา งานวิจัย และวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง
2. ศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ การวัดความสามารถ ทางด้านการพูดภาษาอังกฤษและวิธีการสร้างแบบสอบถามจากเอกสาร ตำรา บทความ งานวิจัย และวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ
3. ศึกษาหลักสูตร เนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ 101 (อิง 101) จากคำอธิบายรายวิชา และหัวข้อเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษตาม หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง พุทธศักราช 2529 เพื่อเป็นแนวทาง ในการสร้างแบบสอบถามความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ชุด คือ แบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าใน ตนเอง และแบบสอบถามวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. แบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง มีขั้นตอนดำเนินการดังนี้

1.1 ดัดแปลงแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองฉบับผู้ใหญ่ของคูเปอร์สมิท (Coopersmith Self-Esteem Inventory) ซึ่งมีจำนวน 25 ข้อ แบบวัดนี้มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่าแบบลิเคอร์ท 5 ระดับ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านที่เกี่ยวกับตนเอง โดยทั่วไป ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านสังคม และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านครอบครัว

สำหรับวิธีการตอบแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองนี้ ผู้ตอบจะต้องอ่านข้อความทั้งหมดทีละข้อ แล้วพิจารณาว่าข้อความเหล่านั้นตรงกับความรู้สึกของตนเองในระดับมากน้อยเพียงใด โดยถือเกณฑ์ดังนี้

6 หมายถึง ข้อความที่อ่านตรงกับความรู้สึกของตนเองในระดับมากที่สุด

5 หมายถึง ข้อความที่อ่านตรงกับความรู้สึกของตนเองในระดับมาก

4 หมายถึง ข้อความที่อ่านตรงกับความรู้สึกของตนเองในระดับค่อนข้างมาก

3 หมายถึง ข้อความที่อ่านตรงกับความรู้สึกของตนเองในระดับค่อนข้างน้อย

2 หมายถึง ข้อความที่อ่านตรงกับความรู้สึกของตนเองในระดับน้อย

1 หมายถึง ข้อความที่อ่านตรงกับความรู้สึกของตนเองในระดับน้อยที่สุด

1.2 นำแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน (ตั้งรายนามในภาคผนวก ค) ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและความถูกต้องของภาษา ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ใน 5 ท่าน ให้ข้อคิดเห็นว่า

1. ควรเพิ่มจำนวนข้อความของแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองให้ครอบคลุมเนื้อหามากขึ้น

2. ข้อความบางข้อของแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองที่แปลมาจากต้นฉบับภาษาอังกฤษจะต้องปรับปรุงความถูกต้องของภาษา

1.3 ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ กล่าวคือ ได้สร้างแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มเติมอีก 5 ข้อ จากจำนวนที่มีอยู่เดิม 25 ข้อ รวมเป็น 30 ข้อ ประกอบด้วยข้อความที่มีความหมายทางด้านบวก 13 ข้อ ได้แก่ข้อ 1 4 5 8 9 14 19 20 26 27 28 29 30 และข้อความที่มีความหมายทางด้านลบ 17 ข้อ ได้แก่ 2 3 6 7 10 11 12 13 15 16 17 18 21 22 23 24 25 ข้อความที่นำมาใช้ในแบบวัด 30 ข้อนี้ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองที่เกี่ยวกับด้านตนเอง โดยทั่วไป (general self) มีจำนวน 14 ข้อ ได้แก่ข้อ 1 3 4 7 10 12 13 15 17 18 19 23 24 25

2. ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านสังคม (social self) มีจำนวน 8 ข้อ ได้แก่ข้อ 2 5 8 14 21 26 28 29

3. ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองทางด้านครอบครัว (home - parents) มีจำนวน 8 ข้อ ได้แก่ข้อ 6 9 11 16 20 22 27 30

จากนั้นได้แก้ไขความถูกต้องของภาษา โดยเลือกข้อความที่ผู้ทรงคุณวุฒิ 4 ใน 5 ท่าน มีความเห็นตรงกันว่ามีความถูกต้องของภาษาดีแล้ว เก็บไว้ใช้ และปรับปรุงข้อความที่ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่ายังมีปัญหาในด้านความถูกต้องของภาษา เสร็จแล้วนำข้อความของแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและความถูกต้องของภาษาอีกครั้งหนึ่ง

1.4 นำแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (try out) กับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี วิชาเอกพลศึกษา ชั้นปีที่ 1 ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในภาคต้น ปีการศึกษา 2533 จำนวน 30 คน แล้วนำผลมาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยง (reliability) โดยการใช้

สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา (α -coefficient) ได้ค่าความเที่ยงของแบบวัดทั้งฉบับ
เท่ากับ 0.77

2. แบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมีขั้นตอนดำเนินการ
ดังนี้

2.1 ศึกษาเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ของรายวิชาภาษาอังกฤษ 101 (อิง 101) ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง
พุทธศักราช 2529

2.2 สร้างแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน
1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 4 เรื่อง มีคะแนนรวมทั้งฉบับเท่ากับ 120 คะแนนและ
ไม่มีการจำกัดเวลานักศึกษาในการทำแบบสอบ

2.3 นำแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้น
ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน (ดังรายนามในภาคผนวก ค) ตรวจสอบความ
ตรงตามเนื้อหา (content validity) และความถูกต้องของภาษา ซึ่งผู้ทรง
คุณวุฒิทั้ง 5 ท่าน มีความเห็นด้วยในด้านความตรงตามเนื้อหา แต่มีข้อเสนอแนะ
ในการจัดเรียงลำดับความยากง่ายของเรื่องต่าง ๆ ในแบบสอบความสามารถ
ในการพูดภาษาอังกฤษ และความถูกต้องของภาษาในด้านการใช้ไวยากรณ์
ผู้วิจัยจึงได้จัดเรียงลำดับความยากง่ายของเรื่องต่าง ๆ ในแบบสอบความสามารถ
ในการพูดภาษาอังกฤษเสียใหม่ โดยเรียงลำดับจากเรื่องที่ยากไปหาเรื่องที่ยาก
ดังนี้

เรื่องที่ 1 เป็นการสัมภาษณ์ประวัติส่วนตัวของนักศึกษา
เป็นภาษาอังกฤษจำนวน 10 ข้อ คะแนนเต็ม 30 คะแนน

เรื่องที่ 2 ให้นักศึกษาเล่าเรื่องเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน
ของนักศึกษาเป็นภาษาอังกฤษ ให้ได้รายละเอียดและได้ใจความสมบูรณ์ คะแนน
เต็ม 30 คะแนน

เรื่องที่ 3 ให้นักศึกษาดูภาพชุดซึ่งมีจำนวน 4 ภาพ
ติดต่อกันแล้วตอบคำถามและอธิบายแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับภาพนั้น

เป็นภาษาอังกฤษ พร้อมเสนอแนะวิธีการแก้ไขปัญหา หรือให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์สอดคล้องกับเนื้อเรื่องของภาพที่กำหนด คะแนนเต็ม 30 คะแนน

เรื่องที่ 4 ให้นักศึกษาตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องที่กำหนดเป็นภาษาอังกฤษ พร้อมยกตัวอย่างประกอบ เหตุผลที่อธิบายอย่างน้อย 3 เหตุผลด้วยกัน คะแนนเต็ม 30 คะแนน

จากนั้น ได้แก้ไขความถูกต้องด้านไวยากรณ์ของภาษา และนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความถูกต้องของภาษาอีกครั้ง

2.4 นำแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (try out) กับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี วิชาเอกพลศึกษา ชั้นปีที่ 1 ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในภาคต้น ปีการศึกษา 2533 จำนวน 30 คน แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการบันทึกแถบเสียงมาตรวจให้คะแนน โดยคำนึงถึงการวัดความคล่องแคล่ว ความเข้าใจ ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ คุณภาพในการสื่อสารและความพยายามในการสื่อสารตามเกณฑ์การวัดระดับความสามารถทางการพูดของวอลเตอร์ เอช บาร์ทซ์ (Walter H. Bartz 1979: 18-22) โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย 2 คน (ดังรายนามในภาคผนวก ง) จากนั้นนำคะแนนที่ได้มาหาค่าสหสัมพันธ์แห่งความสอดคล้องภายในของการตรวจให้คะแนน โดยใช้สูตร Kendall's Coefficient of Concordance (W) แต่เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนมากกว่า 7 คนขึ้นไป จึงจำเป็นต้องใช้วิธีการเปิดเทียบตารางไค-สแควร์ที่ $df = n-1$ โดยใช้สูตร $\chi^2 = k(n-1) \times W$ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2521:44) พบว่า $df = 29$ ที่ระดับนัยสำคัญ = 0.001 ค่าต่ำสุดของ χ^2 ที่จะมีนัยสำคัญ คือ 58.30 และจากการคำนวณหาค่าสหสัมพันธ์แห่งความสอดคล้องภายในของการตรวจให้คะแนนผลปรากฏดังนี้

เรื่องที่	ค่า χ^2
1	78.87
2	81.67
3	80.06

เรื่องที่	ค่า χ^2
4	71.89

สรุปได้ว่า ผู้ประเมินทั้ง 3 คน ตรวจให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาทั้ง 4 เรื่องได้อย่างสอดคล้องกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เพราะค่าของ χ^2 ที่คำนวณได้มากกว่าค่า χ^2 ในไค-สแควร์ที่ $df = n-1$

2.5 หาค่าความยาก (FV) ของแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเป็นรายชื่อ โดยถือเกณฑ์ของ ประคอง กรรมสุด (2530:30) ที่ว่า "ข้อสอบที่ดีควรจะมีค่าของระดับความยากอยู่ระหว่าง 0.2-0.8" ซึ่งเมื่อผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากแบบสอบความสามารถในการพูดของนักศึกษาในแต่ละเรื่องไปคำนวณเพื่อหาค่าความยากเป็นรายชื่อ ผลของการคำนวณ ปรากฏดังนี้

เรื่องที่	ค่าความยากง่าย
1	0.44
2	0.44
3	0.33
4	0.33

จากผลการคำนวณค่าความยากของแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเป็นรายชื่อ พบว่า ค่าความยากของแบบสอบอยู่ระหว่าง 0.33 - 0.44 ดังนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่า แบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความยากอยู่ในระดับที่ใช้ได้

2.6 หาค่าอำนาจจำแนก (D) ของแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเป็นรายชื่อ ในการวิจัยโดยทั่ว ๆ ไป ถือว่าค่าอำนาจจำแนกควรมีค่าอยู่ระหว่าง -1 ถึง +1 ข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกเป็นบวกและเข้าใกล้ 1 แสดงว่ามีค่าอำนาจจำแนกสูง (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2530:236) ซึ่งประคอง กรรมสุด (2532:264) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า ข้อสอบที่ควรเก็บไว้ใช้ควรมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป โดยข้อสอบหรือแบบสอบที่มีค่าอำนาจจำแนก

ระหว่าง 0.30-0.39 ถือว่าเป็นแบบสอบที่ดี ส่วนแบบสอบที่มีค่าอำนาจจำแนก 0.40 และสูงกว่า ถือว่าเป็นแบบสอบที่ดีมาก อนึ่ง ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่คำนวณได้เป็นรายข้อมีค่าดังนี้

เรื่องที่	ค่าอำนาจจำแนก
1	0.83
2	0.35
3	0.30
4	0.33

จะเห็นได้ว่า แบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษทั้ง 4 เรื่อง มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ในระดับที่ดีและดีมาก

2.7 นำเอาคะแนนที่ได้จากการตรวจประเมินแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามาคำนวณเพื่อหาค่าความเที่ยงของแบบสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา (α - coefficient) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.74

การสุ่มตัวอย่างประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา วิชาเอกพลศึกษา ชั้นปีที่ 1 ที่กำลังศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษ 101 (อิง 101) หมวดวิชาพื้นฐานบังคับอยู่ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2533 ในวิทยาลัยพลศึกษา สังกัดกรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ทั่วประเทศ จำนวน 17 แห่ง ผู้วิจัยกำหนดตัวอย่างประชากร โดยใช้เกณฑ์การสุ่มตัวอย่างของทาโร ยามาเน (Taro Yamane อ้างถึงใน พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2530:379) ที่กำหนดว่าประชากร 1,500 คนขึ้นไป ให้ใช้ตัวอย่างประชากรจำนวน 316 คน ทั้งนี้ ขอมให้มีความคลาดเคลื่อนได้ ร้อยละ 5 แล้วสุ่มตัวอย่างประชากรโดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นหลายขั้นตอน (multiple - stage random sampling) ดังนี้

1. สุ่มวิทยาลัยพลศึกษาที่ตั้งอยู่ใน 4 ภาค ดังรายนามต่อไปนี้

ภาคเหนือ ได้แก่ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดลำปาง วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุโขทัย และวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเพชรบูรณ์

ภาคกลาง ได้แก่ วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร และวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอ่างทอง

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอุดรธานี วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ และวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชัยภูมิ

ภาคใต้ ได้แก่ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชุมพร วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดตรัง และวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่

สุ่มวิทยาลัยพลศึกษามาภาคละ ร้อยละ 50 ได้วิทยาลัยพลศึกษาจำนวน 8 แห่ง คือ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดลำปาง วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดตรัง วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอุดรธานี และวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชัยภูมิ

2. ในแต่ละวิทยาลัยพลศึกษาที่สุ่มได้ ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) สุ่มนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาวิทยาลัยละ 40 คน เป็นนักศึกษาหญิง 20 คน นักศึกษาชาย 20 คน ได้ตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 320 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยเสนอกรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อขอความร่วมมือในการวิจัยจากผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษาที่

เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร

2. ส่งหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากกรมพลศึกษาโดยทางไปรษณีย์ไปยังผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษาจำนวน 8 แห่งซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างเพื่อติดต่อนัดหมายวัน เวลาในการเก็บข้อมูล

3. ผู้วิจัยได้ไปทดสอบนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง โดยการใช้แบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ซึ่งเป็นแบบสอบถามและแบบสอบความสามารถในพูดภาษาอังกฤษ ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการบันทึกเสียงพูดของนักศึกษาเป็นรายบุคคล จำนวนวิทยาลัยละ 40 คน เป็นนักศึกษาหญิง 20 คน และนักศึกษาชาย 20 คน

4. นำข้อมูลที่ได้จากแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และจากการสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามาตรวจให้คะแนนด้วยวิธีการดังนี้

4.1 การตรวจให้คะแนนแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ยึดถือตามลักษณะของข้อความในแบบสอบซึ่งประกอบไปด้วยข้อความ 2 ลักษณะ คือ ข้อความที่มีความหมายทางด้านบวก และข้อความที่มีความหมายทางด้านลบ โดยให้คะแนนดังนี้

4.1.1 ข้อความที่มีความหมายทางด้านบวก กำหนดค่าของคะแนนดังนี้

มีความเห็นด้วยมากที่สุด	มีค่าเท่ากับ	6 คะแนน
มีความเห็นด้วยมาก	มีค่าเท่ากับ	5 คะแนน
มีความเห็นด้วยค่อนข้างมาก	มีค่าเท่ากับ	4 คะแนน
มีความเห็นด้วยค่อนข้างน้อย	มีค่าเท่ากับ	3 คะแนน
มีความเห็นด้วยน้อย	มีค่าเท่ากับ	2 คะแนน
มีความเห็นด้วยน้อยที่สุด	มีค่าเท่ากับ	1 คะแนน

4.1.2 สำหรับข้อความที่มีความหมายทางด้านลบ จะให้คะแนนตรงข้ามกับข้อความที่มีความหมายทางด้านบวก โดยกำหนดค่าของคะแนนดังนี้

มีความเห็นด้วยมากที่สุด	มีค่าเท่ากับ	1 คะแนน
มีความเห็นด้วยมาก	มีค่าเท่ากับ	2 คะแนน
มีความเห็นด้วยค่อนข้างมาก	มีค่าเท่ากับ	3 คะแนน
มีความเห็นด้วยค่อนข้างน้อย	มีค่าเท่ากับ	4 คะแนน
มีความเห็นด้วยน้อย	มีค่าเท่ากับ	5 คะแนน
มีความเห็นด้วยน้อยที่สุด	มีค่าเท่ากับ	6 คะแนน

4.2 นำข้อมูลที่ได้จากการบันทึกแถบเสียงของแบบสอบ

ความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาซึ่งมีลักษณะเป็นการสัมภาษณ์ การเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน การอธิบายภาพชุดประกอบความคิดเห็น และการแสดงความคิดเห็นตามคำสั่งที่กำหนดให้ จำนวนรวมทั้งสิ้น 4 เรื่อง มาตรวจให้คะแนนโดยผู้ทำการประเมินจำนวน 3 คน แต่ละเรื่องมีคะแนนเรื่องละ 30 คะแนน รวมเป็นคะแนนเต็มทั้งฉบับ 120 คะแนน ทั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การให้คะแนนตามเกณฑ์การวัดระดับความสามารถทางการพูดของ วอลเตอร์ เอช บาร์ทซ์ (Walter H. Bartz 1979:18-22) ซึ่งพิจารณาถึงองค์ประกอบต่าง ๆ 5 ประการ อันได้แก่ ความคล่องแคล่วในการพูด ความสามารถในการพูดให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายในสิ่งที่พูด ความสามารถในการพูดให้ข้อมูลต่าง ๆ ได้ ความสามารถในการสื่อสารข้อมูลได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์การใช้ภาษาอังกฤษ และความพยายามในการสื่อสารข้อมูลให้ผู้ฟังมีความเข้าใจอย่างชัดเจน โดยมีคะแนนสำหรับองค์ประกอบ 5 ประการนี้ องค์ประกอบละ 6 คะแนน รวมเป็นเรื่องละ 30 คะแนนและคิดเป็นคะแนนรวมของแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษทั้งฉบับซึ่งมีจำนวน 4 เรื่องย่อย เท่ากับ 120 คะแนน ผู้วิจัยได้ให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาตามเกณฑ์ของวอลเตอร์ เอช บาร์ทซ์ (Walter H. Bartz 1979:18-22) ดังรายละเอียด ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านความคล่องแคล่ว (fluency)

ให้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดมีการหยุดเว้นช่วงในการพูดที่ไม่เป็นธรรมชาติบ่อยมาก หยุดคิดนาน ๆ และการพูดไม่ต่อเนื่อง

ให้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดมีการหยุดเว้นช่วงในการพูดที่ไม่เป็น

ธรรมชาติน้อยครั้ง หยุดคิดบ่อยและการพูดไม่ต่อเนื่อง

ให้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดมีการหยุดเว้นช่วงในการพูดที่ไม่เป็นธรรมชาติบ้าง หยุดคิดในบางครั้ง การพูดไม่ต่อเนื่อง

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดไม่ค่อยมีการหยุดเว้นช่วงในการพูดที่ไม่เป็นธรรมชาติ การพูดค่อนข้างราบรื่น

ให้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดไม่มีการเว้นช่วงในการพูดที่ไม่เป็นธรรมชาติ พูดได้อย่างราบรื่นต่อเนื่อง แต่มีสำเนียงที่ทราบได้ว่าเป็นชาวต่างประเทศไม่ใช่เจ้าของภาษา

ให้ 6 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถพูดได้อย่างราบรื่นต่อเนื่องเหมือนเจ้าของภาษา

2. องค์ประกอบด้านความเข้าใจ (comprehensibility)

ให้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดไม่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้เลย

ให้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้เพียงเล็กน้อยเป็นคำ ๆ เป็นส่วน ๆ ไม่ต่อเนื่องและครบถ้วน

ให้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้บ้างเพียงบางส่วน
บางวลี

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดให้ผู้ฟังเข้าใจโดยใช้ประโยคง่าย ๆ
สั้น ๆ

ให้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้เป็นส่วนใหญ่เกือบ
ทั้งหมด

ให้ 6 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด

3. องค์ประกอบด้านปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ (amount of communication)

ให้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดไม่สามารถพูดให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้เลย

ให้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก

ให้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้บ้าง

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้พอสมควร

ให้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้เป็นส่วนใหญ่

ให้ 6 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด

4. องค์ประกอบด้านคุณภาพในการสื่อสาร (quality of communication)

ให้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดไม่ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของภาษาเลย

ให้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดโดยใช้โครงสร้างที่ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของภาษาได้น้อยมาก

ให้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ทางภาษาอยู่บ้าง แต่ยังมีปัญหาทางโครงสร้างอยู่มาก

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ทางภาษาอยู่บ้าง แต่ยังมีปัญหาทางโครงสร้างอยู่พอสมควร

ให้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ทางภาษาเป็นส่วนใหญ่ แต่ยังมีปัญหาเล็กน้อย ๆ เกี่ยวกับโครงสร้างอยู่บ้าง

ให้ 6 คะแนน เมื่อผู้พูดพูดได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของภาษาทั้งหมด

5. องค์ประกอบด้านความพยายามในการสื่อสาร (effort to communicate)

ให้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้ความพยายามน้อยมากในการพูดและไม่สนใจว่าผู้ฟังจะเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดหรือไม่

ให้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้ความพยายามในการพูดบ้าง แต่ไม่พยายามมากนักในการที่จะพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ

ให้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้ความพยายามในการที่จะพูดให้ผู้ฟังเข้าใจโดยพยายามพูดเสริมเพิ่มเติม จากประโยคเดิมบ้าง

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้ความพยายามอย่างจริงจังที่จะพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ ใช้ความพยายามอย่างมากที่จะพูดเสริมเพิ่มเติม เพื่อความเข้าใจที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

ให้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้ความพยายามเป็นพิเศษในการที่จะ

พูดให้ผู้ฟังเข้าใจ แสดงออกถึงความพยายามอย่างสูงที่จะพูดให้ผู้ฟังเข้าใจแจ่มแจ้ง
ในสิ่งที่ตนพูด โดยเสริมเพิ่มเติมรายละเอียดมาก

ให้ 6 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้ความพยายามอย่างสูง มีความกระตือ-
รือร้นเป็นพิเศษในการที่จะพูดให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดให้แจ่มแจ้ง พยายามใช้
ภาษาและท่าทางในการพูด

สำหรับการตรวจให้คะแนนของนักศึกษาแต่ละคนนั้น ผู้ประเมินตรวจ
ให้คะแนนไปที่ละเรื่อง จากนั้นรวมคะแนนที่ได้ในแต่ละเรื่องจากการตรวจของ
ผู้ประเมินทั้ง 3 คน แล้วนำคะแนนมาเฉลี่ยเป็นคะแนนที่ได้ในเรื่องนั้น ๆ ทำ
เช่นนี้ไปจนครบจำนวนนักศึกษา

5. นำคะแนนที่ได้จากแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองและแบบสอบ
ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาแต่ละคนมาคำนวณหาค่าความ
สัมพันธ์ โดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์แบบเพียร์สัน ตามการคำนวณโดยใช้
โปรแกรมสำเร็จรูปเอสพีเอสเอสเอ็กซ์ (SPSSx - statistical package
for the social sciences)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่ามัธยิมเลขคณิต (\bar{X}) ของแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง
โดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum fx}{n}$$

$\sum fx$ แทน ผลรวมของคะแนนของนักเรียนทั้งหมด

n แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

(ประกอบ กรรณสูต 2532:67)

การแปลความหมายของคะแนนแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของ
นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา แปลความหมายโดยถือเกณฑ์ดังนี้

5.56-6.00 หมายถึง	มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมากที่สุด
4.56-5.55 หมายถึง	มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมาก
3.56-4.55 หมายถึง	มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองค่อนข้างมาก
2.56-3.55 หมายถึง	มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองค่อนข้างน้อย
1.56-2.55 หมายถึง	มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองน้อย
1.00-1.55 หมายถึง	มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองน้อยที่สุด

2. หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแบบวัดความรู้สึกเห็น
คุณค่าในตนเอง โดยใช้สูตร

$$S.D. = \sqrt{\frac{n\sum fx^2 - (\sum fx)^2}{n(n-1)}}$$

x แทน คะแนนของนักศึกษาแต่ละคน

f แทน ความถี่ของคะแนน

n แทน จำนวนของนักศึกษาทั้งหมด

(George A. Ferguson 1981:62)

3. หาค่าสหสัมพันธ์แห่งความสอดคล้องภายในของการตรวจให้คะแนน
ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ (W) โดยใช้สูตร

$$W = \frac{12 \sum D^2}{k^2(N)(N^2 - 1)}$$

D แทน ผลต่างระหว่างผลรวมของอันดับที่ของแต่ละคนที่ได้จากการจัดอันดับทุกชุดกับค่าเฉลี่ยของผลรวมของอันดับที่เหล่านั้น

k แทน จำนวนชุดของอันดับที่

N แทน จำนวนในกลุ่มตัวอย่าง (ที่ถูกจัดอันดับ)

(วิเชียร เกตุสิงห์ 2521:42)

4. หาค่าความเที่ยง (reliability) ของแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_x^2} \right]$$

n แทน จำนวนข้อสอบ

S_i^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

S_x^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนของผู้รับการทดสอบทั้งหมด

(ประคอง วรรณสุต 2530:43)

5. หาค่าความยาก (FV) ของแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร

$$FV = \frac{S_U + S_L - (N_T) X_{min}}{N_T (X_{max} - X_{min})}$$

S_U	แทน	คะแนนรวมของกลุ่มที่ได้คะแนนสูง
S_L	แทน	คะแนนรวมของกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ
N_T	แทน	จำนวนผู้สอบทั้งหมดที่ใช้ในการวิเคราะห์
X_{max}	แทน	คะแนนสูงสุด
X_{min}	แทน	คะแนนต่ำสุด

(อัจฉรา วงศ์โสธร 2529:315)

6. หาค่าอำนาจจำแนก (D) ของแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร

$$D = \frac{S_U - S_L}{N_U (X_{max} - X_{min})}$$

S_U	แทน	คะแนนรวมของผู้สอบในกลุ่มคะแนนสูง
S_L	แทน	คะแนนรวมของผู้สอบในกลุ่มคะแนนต่ำ
N_U	แทน	จำนวนของผู้สอบในกลุ่มคะแนนสูง
X_{max}	แทน	คะแนนสูงสุด
X_{min}	แทน	คะแนนต่ำสุด

(อัจฉรา วงศ์โสธร 2529:318)

7. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน โพรดัก โมเมนต์ (Pearson product - moment correlation coefficient) ระหว่างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร

$$r = \frac{N\sum xy - \sum x \sum y}{\sqrt{[N\sum x^2 - (\sum x)^2][N\sum y^2 - (\sum y)^2]}}$$

N แทน จำนวนคนที่ได้คะแนนทั้งสองชุด

x แทน คะแนนจากการวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง

y แทน คะแนนจากการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

(ระบอง กรรมสุด 2532:159)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย